

Piri Dóra

Csavarok Világa

Uninstall

1.rész

A jelen

Minden olyan rossz. Az egész világ rossz. Mindenütt rossz emberek vannak, mindenki rossz. Körbe nézek, és a rosszat látom. Mikor vált minden ennyire romlottá, sötétté, kegyetlenné? Mikor szűnt meg a jó létezni, mikor ölték ki az emberekből a kedvességet, tiszteletet, gondoskodást? Mikor hagyta el az embereket a hit, a remény, a remény egy jobb élethez, a tenni akarás, hogy megváltoztassák életüket, önmaguk uraivá válva? Mikor fordult minden ennyire rosszra? Pár évtized alatt csupán, netán évek alatt, hónapok, vagy egy egészen hosszabb folyamat lévén, már korábban elkezdődött a pangás, rothadás?

Ha körbe nézek, megállok, és pillantást vetek a környezetemre, az engem, és másokat körülvevő világra, mit látok? Felhőkarcolók, felhőkarcolók, felhőkarcolók, felhőkarcolók! Az eget súrolják, végtelen csúcsaikkal, akár sok, ezernyi mindent látó vadásztorony, figyelik mozdulatainkat, jelzik, hogy nincs önálló akaratunk. Tudatják velünk, hogy bármit teszünk, bármit mondunk, hallják, látják! Szinte szabad gondolatainkat is szabotálják. Miért? Mert megtehetik, s mert nem akarják, hogy a törékeny „Béke” semmivé legyen.

Nem szabad gondolkozni, csak mechanikusan cselekedni, ezzel beilleszkedni az ideális világba, annak tökéletes, hibátlan részévé válni. Létezésünk célja, hogy apró csavarokká váljunk a mindent felülmúló rendszerünkben.

Elfedik mocskos életünket, a sok szennyet, melyet mi magunk követünk el, elrejtik azokat, felfogják a sikolyokat, a kiáltásokat, sírást, üvöltést, mintegy árnyékot vetnek létünkre.

Az egész ország, az egész világ, mely otthonunkként szolgált és szolgál, mely egykor gyönyörű erdőségekkel, mezőkkel, dombokkal körül ölelt, tarkított táj volt, egy összefüggő, végeláthatatlan várossá összpontosult.

Madarak csiripeltek édesebbnél-édesebb hangokon, egyedibbnél-egyedibb dallamokat énekeltek a dús lombosított, világoszöldbe öltözött fákon, tölgyesek, bükkösök mindenütt, az Egyenlítő mentén esőerdők burjánzottak, hihetetlen élővilágnak helyet szolgáltatva, rengeteg mérges kígyó, veszélyes növények, halálos csípésű ízeltlábúak gyönyörű megjelenésükkel kábították az idelátogatókat. Világosszürke gyapjas birkák, foltos, tarka tehének legeltek a gyönyörű zöld végeláthatatlan pusztákon, melynek fűvét, néha a szél kavarta fel, mintha simogatta volna a messzeséget, akár a tenger, úgy hullámozott a növényzet.

Cowboyok uralták az amerikai tájakat revolverjeikkel, hű lovaikkal szelték át a vidéket, indiánok kis közösségekben őrizték a hagyományaikat, színesebbnél színesebb, és jellegzetes népviseletük közkedvelt motívum volt a képzőművészetben, és a kulturális érdeklődésű emberek szívesen tanulmányozták az Óslakosság minden szokását, minden jellegzetességüket. Még éltek eszkimók a havas, zord vidékeken. Nap, mint nap küzdöttek az életben maradásért, kis lyukakat vájva a jégbe, hogy élelemhez jussanak, melyet főként a halak jelentettek. De boldogok voltak. Fókák és jegesmedvék uralták a Jég Birodalmát. No, meg a kis szmokingosok, élet halál harcot vívtak a bálnákkal és egyéb ragadozókkal. Az Alpok csodálatos hegyvonulatai tisztán látszottak a nap-sütésben, mint a gyémánt, – szemkápráztató – úgy ragyogtak a hófödte csúcsaik. Virágos mezők ezernyi lágy, és rikító színben pompáztak, néhol egy-egy mozgó kis pont, a pillangók különböző színekbe bújva csapdostak gyönyörű szárnyaikkal. Háttérben tiszta vízű tavak, melyeknek akár az alját is látni lehetett, dús élővilággal, halak ugráltak ki imitt-amott a vízből, a testükről leperdülő víz-cseppek akár a kristály, úgy szálltak alá. A tengereket bűvárok vizsgálták, rettentő mélységekbe eljutva, és gyönyörű képződményeket találtak, melyeket felvéve, az érdeklődők tudásszomjának kielégítésére, leadtak a televíziók. Az a sok szín! Az

a sok apró élőlény! A tökéletes ökoszisztéma. A bohóchalak, a cápák, a nyugodt óriások – a bálnák – az elefántok, a krokodilok, a mindenki által kedvesnek ítélt, zsiráf, zebrák, halak, madarak, de még a macskák és a kutyák is! Hova tűntetek? Mit tettünk veletek, ti ártatlan lelkek! Mit tettünk veled, te életet adó Anyaföld?

Amerre a szem ellát, és nem felhőkarcolók vannak, ott még a belvárosnál is torzabb látvány fogadja az embereket. Az egykor sivatagok, oázisokkal tarkított Afrika, beleértve az Egyenlítői és Átmeneti övi részeit is, nem lett más, mint egy szemétkerakó hely. A Föld túlnépesedett, és a fejlett országok meghozták döntésüket, vagy nevezem inkább ítéletnek? Mely kijelentette – a maga nemes egyszerűségével, egy egyszerű lap, rajta egy „fontos” személy aláírásával ellátva – , hogy Afrika lakossága nem tud bekapcsolódni a Világ gazdaságába, és így az a sok terület kihasználatlan marad, és az amerikaiaknak, európaiaknak és ázsiaiaknak pedig nincs merre tovább terjeszkedniük. Gazdaságilag nem hoztak hasznot. A civil lakosság előtt titokban tartva, katonák tízezrei vonultak az Emberiség Bölcsőjébe, meggyilkolva mindent, ami mozgott. Kisgyerekek milliói menekültek sírva, könyörögve az életükért. De végezetül, a szerencsések töltény által haltak meg. Ám ki tudja, mit titkoltak még el. Sok kiéhezett, agresszív, őrült katona, szabad kezet kap a gyilkolásra? Kegyetlen dolgok történtek ott,